

ANLATININ SULARI

Yavuz DEMİR

Aynı suda iki kez yıkanılmazmış...

Heraklit'in Suları...

Niye bunu düşündüm ki? Aslında ben... Su ve anlatı!

Sesimi arıyorum aslında ben. Ne derse desinler!

Öyle ya, köprünün altından çok anlatılar geçti...

Kimine göre ben bunu daha önce anlatmış olmalıydım. Bilmem belki de onlar haklı!

Nasıl hatırlayamadığımı düşünecek durumda değilim; belki de anlatmışımdır. Ne fark eder?

Şimdi burada, olayın geçtiği yerde; yıllar sonra...

Bir grup anlatıcı...

Anlatıcılar odasında buluşurduk her gece.

Öykülemece için.

Susmadan, ara vermeden. Birimizin bıraktığı yerden diğeri devam ederdi. Gün ışımaya başlayınca, Şehrazat gibi hepimiz susardık.

Avluda kılıcının sesini duyacağımız bir cellat yoktu; sesler çoğalınca bize de susmak düşerdi, ertesi akşama kadar.

Hangimizin anlatısı yarım kalmamıştı ki...

Kimdir, kimin nesi, kimin fesi, kimse bilmez, nasıl buralara ulaşmıştır? Hâlini sorsunlar da istemez ya!

Yine böyle, sıcak bir temmuz günüydü, galiba; kahveye geldi, üzerinde nerdeyse kendiliğinden akacak kadar eskimiş bir tişört, başında bu yaz

günü bir bere ile. Oturduğumuz masanın hemen yanı başına, umarsızca oturdu. Başı önünde, dakikalarca öylece durdu. Kahveci, önce elini havada savurduktan sonra, bir şeyler söylemek istedi, ama nedendir vazgeçti.

Bir bardak çay bıraktı ve uzaklaştı...

Bunca zamandır görürüm, ama hiç konuşmadık. Merak mı etmediğimi sanıyorsunuz?

Hayır; elbette ki merak ediyorum. Hep telaşlar yüzünden. Neleri ertelemiyoruz ki...

Kasabanın dışındaki metruk evde kaldığını söyledi çocuklar. Arada, mahalleli yiyecek bırakıyormuş kapısının önüne.

Bu sefer konuşmalıyım onunla, diye düşündüm. Hazır kahvede, vaktim de var.

Hele çayından birkaç yudum alsın, dedim.

Önce yün beresini çıkardı, hiçbirimiz onu daha önce başı açık görmemiştik, sonra ayakkabı demeye bin şahit ister ayakkabılarını; yavaşça elindeki naylon torbanın içine tıktırdı hepsini. Masadaki çaydan bir yudum daha aldı, uzunca bir süre yolun ilerisine, çınar ağaçlarının artık bundan ötesi yok dedirten manzarasına baktı.

Yanına şimdi gitmenin vaktidir, diyerek yerimden kalkmaya hazırlanırken; ağızında bir şeyler mırıldandığını duyar gibi olduk.

*Bu ilk kez oluyordu, kulak kesilmiştik. Fakat hepsi o mırıldanma kadar-
dı duyduklarımızın.*

Yerinden bir kedi çevikliğiyle fırladı ve koşmaya başladı.

Yolun ortasına geldiğinde durdu ve bize doğru dönerek:

'İşin perdesi kalktı mı ne ülke kalır ne o ülkedeki!'

Sonra, sonrası yok işte!

Bize kalan, çıplak ayaklarının çıkardığı toz duman...

Hayır, hava aydınlanmaya da başlamamıştı... Avluda bekleyen de yoktu...

Oldu mu şimdi?

İster anlatmış olayım ister anlatmamış; benim için bugün, şimdi anlattığım kadar anlamlı bunlar.

Söylenir ya; köprünün altından nice anlatılar akmış.